

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

David Szalay

Flesh

Copyright © David Szalay 2025

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

FLESH

Dejvid Soloj

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

1

S petnaest godina se s majkom seli u novi grad i kreće u novu školu. To nije lako u tim godinama – društvena struktura u školi je već čvrsto uspostavljena i teško mu je da nađe prijatelje. Posle nekog vremena stiče jednog druga, još jednog usamljenika. Ponekad se druže posle škole u novom tržnom centru u zapadnjačkom stilu koji je upravo otvoren u njihovom gradu.

„Jesi nekad radio ono?“, pita ga drug.

„Ne“, kaže Ištvan.

„Nisam ni ja“, kaže njegov drug i to priznanje deluje nekako lako. On o seksu govori prirodno i jednostavno. Govori Ištvanu o kojim devojkama iz škole mašta i šta im radi u tim maštanjima. Kaže mu da često masturbira, po četiri-pet puta dnevno, te se Ištvan oseća inferiorno, jer on to obično radi samo jednom-dvaput. Kad to prizna, drug mu kaže: „Mora da imaš slab seksualni nagon.“

Koliko on zna, to je sasvim moguće.

Ne zna kako je to kod drugih ljudi.

Ima samo sopstveno iskustvo.

Jednog dana drug mu saopštava da je to uradio s devojkom koja živi preko pruge.

Ta vest ga zbunjuje.

Ištvan sluša dok njegov drug prilično detaljno opisuje šta se desilo. Pokušava da odredi da li njegov drug govori istinu ili

laže. Iako bi mu bilo draže da ga drug laže, smatra da verovatno govori istinu. Neke od stvari koje govori deluju previše konkretno, previše iznenađujuće da bi njegov drug mogao da ih izmisli.

Onda, koji dan kasnije, drug kaže da je razgovarao s tom devojkom i da je ona rekla da će to uraditi i sa Ištvanom.

„Stvarno?“, pita Ištvan.

„Da“, kaže njegov drug.

Ištvan ne zna znači li to da će njih troje to uraditi zajedno, ili da će on sam to uraditi s tom devojkom.

Previše je nesiguran u sebe da bi pitao.

Istog dana posle škole prelaze prugu preko pasarele.

Već pada mrak.

Spuštaju se metalnim stepenicama na drugu stranu pasarele i još neko vreme pešače do jednog naselja. Slično je onom u kom žive Ištvan i njegova majka, samo što su ovde zgrade više, iako su takođe napravljene od montažnih betonskih panela. Na ulazu jedne od njih, njegov prijatelj pritiska zvono interfona jednog stana.

Koji trenutak kasnije, bez pitanja, vrata se otključavaju i drug ih odguruje ramenom i ulazi.

Lift zaudara na dim cigareta.

Dok se penju, Ištvan zuri u ivericu kojom je obložen lift.

Lift je veoma spor i stalno škripi, a na svakom spratu se začuje i glasno kucanje.

„Jesi dobro?“, pita ga drug.

„Jesam“, kaže Ištvan.

„Izgledaš prestravljeno“, kaže njegov drug.

„Nisam“, kaže Ištvan.

Izlaze iz lifta na jednom od poslednjih spratova i njegov drug kuca na vrata jednog stana. Otvara im devojka njihovih godina. „Ćao“, kaže im.

„Ćao“, kaže Ištvanov drug.

Ona se pomera u stranu da bi ih pustila u hodnik.

„Ovo je moj drug”, kaže Ištvanov drug. „Znaš. Onaj o kom sam ti pričao.”

„Važi”, kaže devojka.

Ona i Ištvan se kratko gledaju.

„Važi?”, kaže Ištvanov drug.

„Da”, kaže devojka.

Njih troje samo stoje u hodniku.

Devojka ponovo pogleda Ištvana.

On ne gleda u nju.

„Važi”, kaže Ištvanov drug.

„Hoćeš da sačekaš tamo?”, kaže mu devojka pokazujući jedna vrata.

„Da, važi”, kaže Ištvanov drug. Moguće je da deluje razočarano, kao da možda ni sam nije bio siguran da li će to uraditi svi zajedno i kao da se pomalo nadao da hoće.

Ištvan pripaljuje cigaretu i mora da kresne upaljač nekoliko puta da bi proradio.

Drug ga na trenutak pogleda u oči i nasmeši se.

Ištvan i ne pokušava da mu uzvрати osmehom. Oseća da je na ivici panike.

Prati devojku kroz kratki, mračni hodnik, pa u sobu na njegovom kraju.

Izgled sobe ne dopire do njegove svesti, primećuje samo da je puna stvari, a među njima je i neka životinjica u kavezu.

Devojka seda na krevet u sobi.

Ištvan seda na stolicu.

„Kako ono reče da se zoveš?”, pita ga devojka.

On joj govori.

Ona mu govori svoje ime.

„Jesi dobro?”, pita ga.

„Da”, odgovara joj.

Razgovaraju nekoliko minuta. Bar ona priča. Nastaju i duge pauze tokom kojih se ponekad čuje kako se životinjica kreće po kavezu. Devojka ga pita odakle je.

„Kako je tamo?“, pita ga kad joj odgovori.

„U redu je“, kaže joj.

Sede u tišini.

Ona pripaljuje cigaretu, možda samo da bi imala šta da radi.

Posle nekog vremena, ona bez reči ustaje i izlazi.

Dva-tri minuta kasnije vrata se ponovo otvaraju.

Ištvan diže pogled i vidi svog druga.

Očekivao je devojku.

„Šta se desilo?“, pita ga drug.

„Kako to misliš?“

„Šta se desilo?“, ponovo ga pita drug.

„Ništa.“

„Hoće da odeš“, kaže njegov drug. „Šta si uradio?“

„Ništa.“

„Ništa?“

„Da.“

Izlaze iz stana i drug mu u hodniku zgrade kaže: „Dobro onda, vidimo se.“

„Zar ti ne ideš?“, pita ga Ištvan.

„Ne, ona hoće da se vratim“, kaže njegov drug.

„Je li?“

Njegov drug klimne glavom. „Vidimo se.“

„Važi.“

I dalje ne shvatajući šta se desilo, Ištvan se sam spušta liftom.

„Rekla je da nisi seksi. Tako je rekla.“ Prošlo je nekoliko dana i drug mu objašnjava šta se desilo.

Ištvan puši.

Užasno je što mu je to rečeno i što je rečeno o njemu, ali on ne zna kako da odgovori. Čini se da na to nema odgovora.

„Rekla je da joj nisi delovao raspoloženo za to”, kaže njegov drug.

„Bio sam raspoložen”, kaže Ištvan.

„Rekla je da nisi tako delovao.”

„Jesam.”

Posle toga njegov odnos s drugom više nije isti.

Manje se druže.

Njegov drug počinje da se druži s drugim ljudima.

Ištvan je sve češće sam.

U nedelju s majkom posećuje babu. Rođendan joj je. Sedi u nje-
noj sobi i dosađuje se dok ona razgovara s njegovom majkom.

Majka mu govori da u vazu naspe vodu za cveće koje su do-
neli.

On odlazi u kuhinju i čini to.

Prozori su otvoreni. Dan je topao za to doba godine.

„Pa, kako si?”, pita ga baba.

„Dobro sam”, kaže joj.

Stoji na balkončiću čeznući da pripali cigaretu.

U daljini, nešto dalje nizbrdo, vidi deo grada u kom žive on
i njegova majka.

Njegova majka priča njegovoj babi koliko mu dobro ide u školi.

Baba uzima nešto novca iz novčanika i daje mu, očigledno
kao neku vrstu nagrade.

Majka mu govori da joj zahvali.

„Hvala”, kaže on.

Njegova baba se smeši.

Ona ima mnogo putopisnih knjiga. Poređane su jedna pored
druge na polici kraj televizora. Italija, Francuska, Čehoslovačka,

SSSR, Zapadna Nemačka, Velika Britanija. On ih pregleda da bi ubio vreme dok njegova majka i baba razgovaraju. U knjigama ima slika, uglavnom crnobelih, ali i poneka u boji. Te boje deluju nekako neprirodno, ne izgledaju kao boje pravih stvari.

Na spratu prekoputa njih živi jedna dama. Ubrzo pošto su se Ištvan i njegova majka uselili u zgradu, dama je pitala njegovu majku da li bi Ištvan ponekad mogao da joj pomogne u kupovini.

„Šta to znači?“, Ištvan je upitao majku kad mu je rekla za to.

„Hoće da odeš u kupovinu s njom i pomogneš joj da iznese stvari uz stepenice.”

„Ne želim to da radim”, rekao je.

„Ona nam je mnogo pomogla”, rekla je njegova majka.

„Neću to da radim”, rekao je.

„Rekla sam joj da hoćeš”, rekla je njegova majka.

„Rekla si da ću to uraditi?”

„Da, rekla sam.”

„Zašto?”

„Ona nam je mnogo pomogla”, ponovila je njegova majka.

„A njen muž ima problem sa srcem. Neću da se ubeđujem s tobom oko ovoga.”

On otad jednom ili dvaput nedeljno odlazi u supermarket s damom i pomaže joj da odnese namirnice kući.

Vrativši se kući iz škole, spušta ranac na pod i ponovo izlazi, pa kuca na vrata stana prekoputa.

Otvora mu dama koja živi tamo i govori mu da sačeka minut, što on čini, ne skidajući kapuljaču i slušalice, a pritom gleda niz prvi red stepenica ka odmorištu na kom je nekoliko biljaka u saksijama, na podu pored prozora. Prozor je postavljen neobično nisko. U stvari, proteže se ispod nivoa poda.

„Dobro”, kaže dama zaključavajući vrata svog stana.

Sad je u kaputu i šeširu i zajedno kreću niz betonsko stepenište.

„Je li napolju hladno?”, pita ga dok se spuštaju niz stepenice.

On mora da digne slušalice sa ušiju da bi je čuo.

„Je li napolju hladno?”, ponovo ga pita.

„Da”, kaže joj.

Provlače se između bara na neravnom trotoaru i čekaju na semaforima.

Supermarket deluje veoma svetlo posle zimske tame ulice.

Dama skida kapu i raspušta kosu, pa olabavljuje maramu.

On je prati po radnji gurajući kolica dok ona stavlja stvari u njih.

Ne razgovaraju.

Posle toga se vraćaju do zgrade u kojoj žive i penju se uz stepenice. Zgrada nema lift, a njihovi stanovi su na četvrtom spratu.

„Veoma si jak”, kaže mu dok on spušta teške stvari na njen kuhinjski sto.

On ne zna šta da kaže na to.

Samo klimne glavom, a ona ga pita hoće li malo *šomloi galuške*. Kad se vrate, ponekad mu ponudi nešto da jede, nešto slatko, kao što je *šomloi galuška*.

„Da, može”, kaže joj.

„Onda sedi”, kaže ona.

On seda za sto.

Šomloi galuška je u frižideru i ona mu sipa veliku porciju u staklenu činiju i spušta je pred njega skupa s kašikom.

„Hvala”, kaže on.

Dok on jede, ona sklanja namirnice.

On postaje svestan da ona prema njemu oseća neku vrstu naklonosti, ili tako nešto. Stid ga je zbog toga, ali mu to na neki

način i prilično prija, iako on prema njoj ne oseća nikakvu naklonost.

On prema njoj ne oseća ništa.

Ona je samo matora žena, možda starija čak i od njegove majke.

Ona skoro kao da ne postoji.

„Kakav je?“, pita ga ona sklanjajući stvari.

„Dobar je“, kaže on.

Jede kolač brzo, delom jer je veoma ukusan, a delom jer želi što pre da ode odatle.

Pojevši kolač, ustaje i stolica pritom glasno zaškripi po podu.

„Dobro onda“, kaže on.

„Smem li da te poljubim?“, pita ga ona.

Stoji ispred njega.

To pitanje je toliko neočekivano da on ne zna šta da kaže.

On ne zna ni šta to zapravo znači.

Pošto on ništa ne govori, ona ga ljubi u usne. Ništa posebno – njene usne su na trenutak samo ovlašno dodirnule njegove.

„Izvini“, ona kaže odmah posle toga.

On samo stoji.

„Mislim da sad treba da odeš“, kaže ona.

I dalje ništa ne govoreći, on izlazi, prolazi kroz hodnik i ulazi u stan svoje majke.

Svetla u učionici su uključena, neonke na tavanici u providnim plastičnim kućištima. U kućištima je popriličan broj uginulih muva – nejasnih sitnih oblića u koja on ponekad zuri dok nastavnik govori. Retki učenici se pretvaraju da slušaju nastavnika koji im čita naglas iz knjige. „Uopšteno govoreći, jedinice koje su ‘sposobnije’ imaju bolji potencijal za opstanak. Međutim, savremena teorija evolucije ne definiše ‘sposobnost’ na

osnovu toga koliko dugo neki organizam živi, već na osnovu toga koliko se uspešno razmnožava. Ako neki organizam živi upola kraće nego drugi pripadnici njegove vrste, ali ima dvostruko više potomaka koji dožive zrelost, njegovi geni postaju češći u okviru odrasle populacije sledeće generacije.” To je poslednji čas tog popodneva.

Posle toga odlazi kući.

Penje se prelazeći po dva stepenika i odjednom, ona je pred njim s plastičnom kanticom za zalivanje u ruci. Zaliva biljke na odmorištu između spratova. Nije je video od njihovog poslednjeg odlaska u supermarket, posle čega su se poljubili. „Zdravo, Ištване”, kaže ona ne prekidajući ono što radi.

„Zdravo”, kaže on.

On samo stoji tamo, dva stepenika niže od nje, i dalje pomalo zadihan. Pošto je sad ponovo vidi, još mu je čudnije kad pomisli da ju je stvarno *poljubio*.

Ona ga pita može li da pođe u supermarket s njom.

„Važi”, kaže on.

Kao i obično, ne razgovaraju dok obavljaju kupovinu.

Tek kad se vrate u njen stan, ona kaže: „Izвинi zbog onoga od pre neki dan.”

On je iznenađen što ona to kaže. Tako zvuči kao da je ona njemu nešto uradila, a on je o tome razmišljao kao o nečemu što su uradili zajedno.

„U redu je”, kaže on.

„Je li?”, pita ga ona.

On ne zna šta bi trebalo da kaže.

Ne govori joj ništa.

„Jesi li rekao nekom?”, pita ga ona.

„Ne”, kaže on.

Nikom nije rekao. Nema kome da kaže. A čak i da ima, šta bi rekao? Da je poljubio nekog matorog i ružnog kao što je ona?

Kad se sledeći put vrate iz supermarketa i ona ga pita hoće li malo *šomloi galuške*, on okleva, a onda kaže: „Da, može.”

Ona mu govori da sedne i spušta činiiju pred njega, skupa s kašikom i presavijenom papirnom salvetom.

„Hvala”, kaže on.

Dok on jede kolač, ona sklanja namirnice.

On je upravo ustao od stola i briše usta papirnom salvetom, kad ona kaže: „Mogu li?”

Očigledno je na šta misli.

„Važi”, kaže on posle dve-tri sekunde. Ne zna zašto to kaže. Izgleda da deo njega to želi.

Njene usne nežno dodiruju njegove na trenutak, baš kao prvi put.

„Hvala ti”, kaže ona ne gledajući ga.

„U redu je”, kaže on.

I dalje ga ne gledajući, ona čeka da on ode.

Kad shvati da je to ono što ona čeka, prolazi kroz hodnik i ulazi u stan svoje majke.

Posle toga se poljube svaki put. To postaje deo onoga što rade kad odu u supermarket. Ona mu ponudi nešto da jede, onda na trenutak dodirne njegove usne svojim, a potom on ode.

Jednog dana mu predlaže da sednu na kauč.

Nikad nije bio u njenoj dnevnoj sobi. On i ne zagleda prostoriju, primećuje samo da je na drugom kraju balkon, kao u stanu njegove majke, s balustradom od panela zelenog armiranog stakla.

Sedaju na kauč.

„Jesi li se nekad stvarno poljubio s nekim?”, pita ona.

Posramljen što je odgovor negativan, pretvara se da ne zna šta to znači. Ali ništa ne govori.

„Hoćeš li da se stvarno poljubiš sa mnom?“, pita ona.

„U redu“, kaže on.

Srce mu neočekivano zabubnja.

„Da?“, kaže ona.

On samo klimne glavom.

Čuje kucanje sata.

Ona spušta usne na njegove, kao što je nekoliko puta radila u kuhinji, samo što ih sad zadržava i jače mu pritiska usta.

Ne prija im ugao pod kojim su okrenuti jedno ka drugom, pa malo menjaju položaj.

Ona ponovo spušta usne na njegove i ovog puta otvara usta i on oseća njen jezik na svojim usnama i onda otvara usta i njen jezik ulazi u njih.

On sklapa oči kako ne bi morao da je gleda, kako bi osećao samo njene usne i njen jezik u svojim ustima.

„Je li bilo lepo?“, pita ga.

On klimne glavom.

„Hoćeš da to ponovimo?“, pita ga.

„Važi“, kaže on.

Rade to ponovo i dok to rade, njena ruka se očese o erekciju koja mu napinje tkaninu pantalona.

On skoro da je nije ni bio svestan dok je njena ruka nije slučajno očesala.

Čim se to desi, on oseća kako je obuzima napetost.

Posramljen, odvaja se od nje.

„Šta je bilo?“, kaže ona pokušavajući da ga uhvati za ruku.

On je već na nogama.

„Šta je bilo?“, ponovo ga pita. „U redu je.“

Nije u redu, misli on gledajući je.

Ona mu se gadi. Ne govoreći više ništa, on izlazi.

Spušta se niz stepenice, izlazi iz zgrade i hoda skoro sat vremena ne znajući ni gde je, ni kuda je pošao.

Kad se vrati, ona ga čeka na odmorištu.

„Jesi li dobro?“, pita ga.

„Da“, kaže on.

Posle toga je siguran da je neće ponovo poljubiti. Onda, koji dan kasnije, kad ga ona pita želi li da sedne na kauč s njom, on shvata da deo njega to želi.

„Želiš li?“, pita ga.

Stoje u kuhinji jedno naspram drugog.

Ona je prilično visoka, skoro koliko i on.

„Važi“, kaže on.

Prati je u dnevnu sobu i sedaju na kauč i ponovo počinju da se ljube koristeći jezike.

Ovog puta, kad njena šaka napipa njegovu erekciju, ona kao da namerno ne čini ništa što bi ga moglo uznemiriti. Samo nastavlja da ga ljubi na isti način i ne pomera šaku s njegovih pantalonama. Onda, posle dva-tri minuta, polako počinje da pomera šaku gore-dole. Gura mu jezik dublje u usta, skoro preterano, te on instinktivno pomera glavu unazad i ona malo povlači jezik. Šaka joj se i dalje polako pomera gore-dole na način koji mu se dopada, iako se pomera mnogo sporije nego što bi on pomerao svoju šaku i možda zbog toga, možda jer se pomera mnogo sporije nego što bi on pomerao svoju šaku, on prekasno shvata da će svršiti.

Zvuk koji ispušta je nalik bolnom stenjanju.

Trenutak kasnije je svestan vlažnosti u svojim pantalonama, a onda i njenog mirisa.

Ono što se desilo deluje kao katastrofa.

On nema pojma šta da radi, nema pojma da li će ona to uopšte razumeti.

I onda deluje iznenađeno.

Prestala je da ga ljubi.

On je ne gleda, gleda u pod, u iskrzanu ivicu tepiha.

Kad bi je pogledao, video bi da mu se smeši. Ali on je ne gleda. Ne želi da je vidi. Posramljen je i ujedno nekako užasnut što to radi s nekim tako starim i ružnim kao što je ona.

„Idi”, kaže ona i on ustaje i odlazi.

Malo kasnije neko kuca na vrata njegovog stana.

To je ona.

On se pita je li došla da razgovara s njegovom majkom, koja je i dalje na poslu, možda da joj kaže šta se dešavalo, i od te pomisli oseća nešto nalik užasu.

Ona, u stvari, želi da razgovara s njim.

„Jesi li dobro?”, pita ga.

Kaže to blagim, ljubaznim glasom koji ga iznenađuje.

„Da”, kaže on.

„Samo hoću da znaš”, kaže ona, „da je ono što se desilo malopre u redu. Ako te je sramota, ili ne znam šta, nema razloga za to. U redu je.”

On ništa ne govori.

„Samo sam to htela da kažem”, govori ona. „To je sve.”

„Dobro”, kaže on.

„Dobro”, kaže ona i on zatvara vrata.

On vikendom ponekad radi na placu njenog muža. Njen muž mu plaća za to.

Gusto blato mu se lepi za cipele, te mu stopala posle nekog vremena otežaju, pa i sama počinju da liče na grudve blata.

Damin muž kaže da više ne može da radi fizički zahtevne poslove.

Kaže da ima problema sa srcem.

Mora da pije lekove.

Ištvan ga i ne sluša. Dani postaju topliji. Svlači džemper i kači ga na stub ograde.

„Dobar si radnik”, kaže damin muž nudeći mu cigaretu. „Zar ne pušiš?”, pita pošto je Ištvan ne uzima odmah.

„Ne baš”, kaže Ištvan. Njegova majka ne zna da on puši i bri- ne ga da bi joj damin muž to mogao pomenuti.

„Šta to znači? Hoćeš li, ili nećeš?”

Ištvan uzima cigaretu.

„Za mene su praktično besplatne”, kaže damin muž i obja- šnjava da radi u fabrici cigareta.

„Dobro”, kaže Ištvan.

Stoji u vlažnoj majici uživajući u pušenju i hladnom vazdu- hu na znojavom čelu.

Čuje se huk s obližnjeg glavnog drumu.

Kad završe posao za taj dan, pošto su oprali ruke na hidran- tu, damin muž ga pita hoće li piće.

„Mislim da smo ga zaslužili”, kaže on.

Odvodi ga u podrum vina u sporednoj ulici nedaleko od placa, nekoliko stepenika niži od trotoara. Izgleda da daminog muža tu dobro poznaju. Jedan polupijani starac ga pozdravlja dok prolazi kroz dim.

Pozdravlja ga i žena za šankom i malo ćaskaju dok on naru- čuje piće – dva bela špricera.

Žena diže poklopac direktno u pocinkovanom šanku i spu- šta kutlaču da zahvati vino.

„Ovo je Ištvan”, kaže joj damin muž dok ona to radi.

Ona samo izvija nacrtanu obrvu.

„Pomaže mi na placu.”

„To je lepo.”

Ona u čaše dodaje mineralnu vodu iz creva. Ima nečeg sugestivnog u načinu na koji njena ruka drži crevo, misli Ištvan, u načinu na koji mineralna voda štrca kad ona nešto uradi prstima.

„Još malo”, kaže damin muž.

Ona štrca još malo mineralne vode u čaše.

„Hvala”, kaže on.

Nudi joj cigaretu i ona je uzima.

„Za mene su praktično besplatne”, kaže on.

Ona klimne glavom, kao da je to već čula, i pušta ga da joj pripali.

S cigaretom u ustima, ona uzima po špricer u obe ruke i pruža im.

„Mislim da smo ih zaslužili”, kaže damin muž dok sedaju za sto.

Diže čašu ka Ištvanu na trenutak i onda ispija pola odjednom.

Ištvan počinje da pije opreznije.

Njemu se ukus vina baš i ne dopada.

„Kako si se snašao?”, pita ga damin muž. Zna da je Ištvan i dalje prilično nov u gradu.

„Dobro”, kaže Ištvan.

Sledeći put kad sede na kauču, ona prestaje da ga ljubi i odvaja se od njega. On otvara oči. „Smem li?”, pita gledajući ga. Počela je da mu otkopčava kaiš.

On samo klimne glavom.

Nespretno diže kukove s kauča da joj pomogne dok mu svlači pantalone i gaće do kolena.

To je prvi put da ga neko drugi vidi takvog.

Čudno mu je što je još neko tu i gleda ga.

Ona ga dodiruje, a onda spušta usta na njega.

Ali da bi joj bilo zgodnije, mora da klekne na pod.

Ona se spušta na kolena i ponovo ga uzima u usta. On joj odozgo gleda u glavu, u korenove gde je, kako sad primećuje, plava kosa pomalo pomešana sa sedom. Pita se kako to da ga ne povređuje zubima, kako su njena usta tako meka. Oseća da već počinje da svršava dok gleda u tavanicu, pa u balkon na kom popodnevno sunce obasjava zelene staklene panele, pa ponovo u njenu glavu koja se sad kreće brže. A ona sad jezikom radi nešto što naprosto... Skoro je previše, nalik bolu, ali nije bol, suprotno je od bola.

On ispušta tih, zapanjen zvuk.

Njena glava prestaje da se pomera.

Njena usta skliznu s njega. Oči su joj zatvorene. Kao i usta – udiše kroz nos.

Posle dve-tri sekunde ona ustaje i izlazi, a on iz kuhinje čuje zvuk vode u sudoperi.

Ispunjava ga spokojstvo.

Minut-dva se oseća krajnje opušteno, samo sedi i posmatra urednu dnevnu sobu i balkon na kom sunce sija kroz panele od zelenog stakla.

Na balkonu, obasjana suncem, stoji velika tegla s mnoštvom krastavčića potopljenih u nekakvu mlečnu tečnost. Na vrhu tegle je nabijeno nešto što izgleda kao vlažan hleb.

Ona pravi *kovasoš uborku*, kisele krastavčiće.

Ona se vraća i seda na kauč pored njega, a on se, ponovo je ugledavši, oseća zbunjeno i pomalo posramljeno što to radi s nekim poput nje, sa ženom koja je možda starija od njegove majke i koja pravi *kovasoš uborku*.

Ona ga miluje po kosi.

„Je li ti se dopalo?“, pita ga.

On klima glavom.

Posle toga silazi niz stepenice i sedi na klupi u parkiću u blizini njihovog bloka.

Na susednoj klupi je muškarac koji puši cigaretu.

Ištvan ga pita može li da kupi jednu.

„Možeš da je dobiješ”, kaže muškarac.

Ištvan se vraća na svoju klupu i sedi pušeći cigaretu koju mu je muškarac dao. Blagi povetarac nežno njiše lišće na granama iznad njega.

Ona mu pokazuje grudi. Bradavice su čudne – iznenađujuće krupne i smeđe, s nekakvim stvarčicama nalik bradavicama.

Kad ih prvi put vidi, pomalo je zgađen. Ali kasnije, misleći na njih, masturbira više puta.

Nije mu jasno kako mu mogu biti pomalo odbojne a da se istovremeno pali na njih, ili samo misleći na njih.

Misli da je to delom zbog načina na koji mu ih je pokazala.

Sedeo je za njenim kuhinjskim stolom jedući *šomloi galušku* dok je ona sklanjala namirnice, a onda, kad je završila s tim, pitala ga je želi li da ih vidi i on je rekao da, a ona mu ih je samo pokazala – stojeći u kuhinji, prvo je svukla bluzu, a onda grudnjak. Sećanje na nju kako to radi pali ga koliko i sam njihov izgled. Njihov izgled zapravo deluje skoro nebitno. A to što su čudne i pomalo odbojne možda ga čak još više pali.

Kad je pojeo *šomloi galušku*, otišli su na kauč i malo se ljubili, a onda mu je ona svukla pantalone i ponovo mu popušila.

Onda je otišao.

Sledeći put kad se to desi, ona kaže: „Progutala sam.”

„Da?” kaže on, i dalje obuzet spokojstvom koje uvek oseća nekoliko minuta nakon toga.